

РЕШЕНИЕ

№ 13168

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **13438** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от ЕТ „Досико-Димитър Иванов“ [населено място], представлявано от управителя Д. И. чрез адв. Г. срещу решение за отказ от възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-10849/12.12.2025 г. на изпълнителния директор на НАП.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Застъпва се становище, че административният орган дължи възстановяване на внесената държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта /ЗХ/ за поддържане на лиценза, след неговото предсрочно прекратяване – в случая в размер на 7500 лв., като недължимо платена. Застъпва се становището, че прекратяването на лиценза е отрицателна предпоставка, при наличието на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността си, независимо от това, дали е внесена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, т.е. липсва лиценз, който да се поддържа. Това от своя страна означава липса на основание за заплащане на таксата за периода след прекратяване на лиценза до крайната дата, посочена при издаването му. Посочва се, че нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, на която се е позовал органа, е напълно неотнормисима към настоящия случай, поради разликата в същността и естеството на държавната такса, събирана по чл. 30, ал. 6 от ЗХ и тази, събирана съгласно Тарифата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител. В писмени бележки по делото чрез адв. Г. поддържа жалбата и моли съда да уважи същата по подробно изложени съображения. Претендира присъждане на сторените разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, редовно призован, не изпраща представител. В писмено становище чрез юрк. В. излага подробни доводи за неоснователността на жалбата, а в случай на нейното уважаване, моли адвокатският хонорар да бъде определен в минимален размер съобразно Наредба № 1/2004 г..

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С Решение № 00030-1087/05.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП бил издаден лиценз на ЕТ „Досико-Димитър Иванов“ за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес в [населено място].

С Решение № 000030-8167/26.09.2025 г. изпълнителният директор на НАП на основание чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ прекратил издадения лиценз на ЕТ „Досико-Димитър Иванов“ въз основа на подадено искане за неговото предсрочно прекратяване.

На 23.10.2025 г. предвид предсрочното прекратяване на лиценза дружеството жалбоподател подало искане до НАП за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 7500 лв. / 6 месеца x 1250,00 лв./, от общо платената такса в размер на 33750 лв., изчислена съгласно правилата на § 22 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. /за 27 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 22.04.2026 г. – датата на изтичане на срока на издадения лиценз/.

С обжалваното в настоящото производство решение № 000030-10849/12.12.2025 г. административният орган оставил без уважение искането на търговеца за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 7500 лв. Като мотиви било посочено, че спецификата на производствата се изразявала в това, че законът е предвидил тези такси да се декларират и съответно заплатят еднократно в срок до 28.02.2024 г. При декларирането задължените лица сами определят размера на дължимите от тях суми по формулата на ал. 3 на §22 от Закона за държавния бюджет за 2024 г. и при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ. Нормата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. изрично указва, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024г. дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена по съответната формула. Сочат, че дружеството ЕТ „Досико-Димитър Иванов“ е получило лиценз преди 01.01.2024 г. и дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена по реда на § 22 от ПЗР на ЗДБ 2024г. Обстоятелството, че лицензът бил предсрочно прекратен, не било основание за отпадане на задължението. Последното обосновават с липса на нарочна разпоредба, както и с факта, че след като е заплатена необходимата държавна такса за поддържане на лиценза, то организаторът може да осъществява дейността за целия период. Позовават се и на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата се явява допустима, като подадена в срок и от страна, за която оспореният акт се явява неблагоприятен.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – изпълнителния директор на НАП в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в писмена форма, като съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, в т. ч. фактически и правни основания за постановения отказ.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са повлияли на правото на защита на жалбоподателя. Административният орган, обаче, не е приложил правилно материалния закон,

поради следните обстоятелства:

Не е спорно, че жалбаподателят ЕТ „Досико-Димитър Иванов“ е организатор на хазартни игри с игрални автомати, с издадено разрешение за това от преди месец януари 2024 г. за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място]. Не е спорно още, че същият е заплатил дължимата държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. за 27 месеца в размер на 33750 лв.. По искане на организатора е постановено решение, с което предсрочно е прекратен лиценз, влязло в сила на 11.10.2025 г.

Дружеството е входирало искане за възстановяване на сумата от 7500 лева, равностойна на 6 месечни вноски по 1250 лева, считано от месец ноември 2025 г. до края на лиценз – 22.04.2026 г. По това искане е постановен оспореният отказ.

Заплащането на такса за лицензионна дейност, каквато е таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, е предвидено с оглед предоставяне на възможност на лицензианта да осъществява дейността, която е поставена под особен мониторинг от страна на държавата. Самата норма на чл. 30, ал. 6 от ЗХ гласи, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценз 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Не е спорно, че в случая е налице хипотезата с 5 – годишен лиценз за населено място с до 500 000 жители – [населено място], поради което таксата е 150 000 лева, като същата е заплатена пропорционално при спазване на формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. – за 27 месечни вноски от 01.01.2024 г. до края на лицензионния период – 22.04.2026 г.

Считано обаче от датата на влизане в сила на решението за прекратяване на лиценз – 11.10.2025 г. заплатената такса за месеците до 22.04.2026 г. подлежи на възстановяване. Самият характер на вземанията за такси, които следва да са винаги законово предвидени и определени, съгласно Закона за държавните такси, води до извод, че същите се дължат, за да може да бъде осъществявана определената от закон като лицензионна дейност. Отпадането на това обстоятелство води до недължимо платена такса за периода, за който субектът няма да осъществява и няма право да осъществява дейността. Съдът не споделя изложеното в мотивите на оспорения акт, че след еднократното ѝ заплащане, организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия период. Напротив, именно с нарочен акт на органа по контрол на хазартните дейности, тази дейност е прекратена, като е ирелевантна причината за това. Прекратяването на дейността, макар и по искане на лицензополучателя, води до отнемане на правото му да осъществява дейността, поради прекратяването на лиценз за същата. Следователно не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. За периода от тази дата до края на разрешенния период таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена.

Не е налице хипотезата на чл. 30, ал. 2 от Закона за хазарта, която изрично предписва невъзстановимост на таксите, тъй като същите са предвидени за разглеждане на документи по издаване и изменение на документи. Услугата „разглеждане“ е извършена и реализирана, поради което тези такси се дължат без оглед на резултата от това разглеждане, което води винаги до дължимостта им.

Настоящият случай не е такъв, тъй като таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта е предвидена за поддържане на лиценз, който е прекратен за периода, за който е поискано възстановяването ѝ. По изложените съображения, съдът намира мотивите на органа за некореспондиращи на закона, което прави актът материално незаконосъобразен и подлежащ на отмяна, поради което и с оглед , че естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът следва да върне

преписката на компетентния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски. В случая са представени списък с разноски и договор за правна защита и съдействие за адв. Г., видно от които е извършено заплащане на адвокатско възнаграждение в брой в размер на 536,86 евро (1050 лева), както и е заплатена държавна такса в размер на 25,56 евро. Поради това, общата сума която ответникът следва да заплати на жалбоподателя е в размер на 562,42 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение за отказ от възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-10849/12.12.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ИЗПРАЩА преписката на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 14-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на ЕТ „Досико-Димитър Иванов“ [населено място], ЕИК[ЕИК] сумата от 562,42 евро, представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: